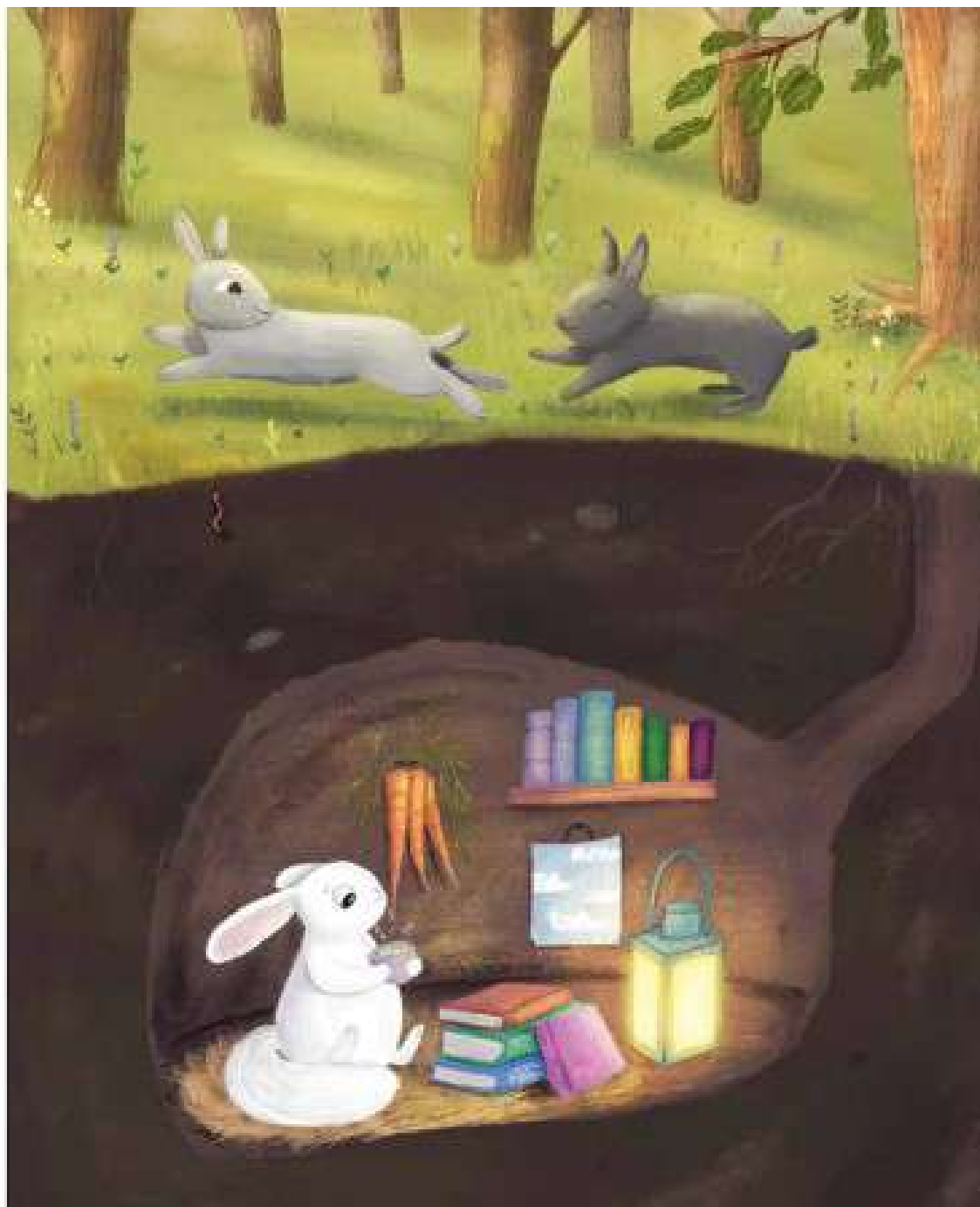


## ALB

Demult, demult, foarte demult, pe când apele și munții abia se născuseră, într-o peșteră de la marginea unei păduri trăia cel mai înfricoșător animal care a existat vreodată. Sau, cel puțin, așa se spune. Da, și se mai spune că era atât de înfricoșător, încât animalele din pădure îi dăduseră numele Fricanozaurul. Nimeni nu știa exact cât de bătrân era sau de unde venise, însă un lucru era sigur. Puțini erau cei care îndrăzneau să se apropie vreodată de peștera cu pricina. Mai mult de atât, animalele din pădure își învățau puii ca nici măcar să nu pomenească de Fricanozaur, fiindcă se spunea că, dacă își auzea numele rostit, era ca și cum l-ai fi chemat la tine. Și nimeni nu își dorea să dea nas în nas cu el. Nici măcar lupii cei furioși sau urșii cei puternici nu se încumetau să vorbească despre asta. Cât despre leu, despre care se zice că este regele animalelor, până și el își punea coada între picioare și fugea de mama focului numai la gândul Fricanozaurului. Pe lângă toate acestea, circula și zvonul că Fricanozaurul apare noaptea și fură lucruri, de obicei cele mai de preț.

Așa că timpul trecea și toți cei din pădure își duceau viața ferindu-se cât puteau de mult de peștera Fricanozaurului și de numele lui. Însă, într-un an, s-a născut în pădure un pui de iepure. Și asta nu ar fi fost vreo veste extraordinară, dacă acest iepuraș n-ar fi fost cu totul și cu totul neobișnuit. Cât de neobișnuit, mă întrebați? Păi, să îmi spuneți voi mie. În primul rând, era alb, alb ca făina, ca zăpada sau ca stelele care strălucesc noaptea pe cerul fără nori. Era atât de alb, încât iarna nici nu-l puteai vedea. Apoi, avea o ureche mai mare și una mai mică, ceea ce era cu totul nemaivăzut, mai ales la iepuri, care se bazează foarte mult pe urechile lor pentru a se feri de primejdii. Și pe deasupra mai avea și o coadă lungă și stufoasă ca de vulpe. Pe acest iepuraș nepotrivit cu lumina din jurul lui îl chema Alb. Ceea ce nu era deloc bizar, având în vedere că pe frații lui îi chema Gri, Șimaigri, Cenușă și Sur.



## GUBA MAGNIFICUL

— 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. Foarte bine, foarte bine... da, da.

Acestea fură cuvintele, însoțite de tot felul de zgomote – foșnituri și tropăituri –, cu care Alb se trezi a doua zi de dimineață. Își ridică rapid urechile asimetrice și încercă să adulmece cu năsul său fin. De afară venea un miros ciudat, pe care nu-l mai simțise până atunci. Dare ce să fie?

— Da, da, dubi duuu, iuhuu, papa ra da dituuu 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. Foarte bine, foarte bine...

Alb stătea nemișcat și asculta cu atenție. Erau mai mult decât niște sunete, era... un soi de muzică... cineva cânta. Să fi fost Negru? se întrebă uimit Alb. Să-i fi revenit vocea? Dar mierlele nu cântă așa... Se apropie ușor de ieșirea din vizuină și își scoase încet capul. Imediat fu inundat de lumina care strălucea printre frunzele copacilor.

— Hei, un spectator! se auzi vocea de mai devreme. Bine ai venit la cel mai tare spectacol de magie.

— Cum? întrebă Alb uimit, în vreme ce își mișca ochii pentru a înțelege ce se întâmplă.

— Eu sunt cel mai mare magician din pădure, mă numesc Guba Magnificul.

Alb se obișnuise în sfârșit cu lumina și făcu ochii mari. În fața lui erau așezate într-un rând drept zece nuci de mărimi diferite, iar în spatele lor se afla un răton nici prea mare, nici prea mic, dar mai degrabă mic, deși un pic cam rotunțor. Se uită apoi împrejur să caute magicianul, dar nu mai văzu pe nimeni.

— Aici, aici, spuse rătonul mândru de el. Vei vedea imediat un truc de magie nemișcând. Ești pregătit?

— Ah, bine, răspunse Alb, care în sfârșit înțelesese că magicianul era chiar rătonul.



la urmă. Și învățase o lecție dură în acea noapte: că poți oricând să pierzi pe cineva drag, așa că este bine să îi spui cât mai des cât de mult îți la el. Era recunoscător că apucase să îi spună lui Negru cât de mult ajunsese să însemne pentru el. Și cât de mult însemnase întâlnirea cu el.

Îl căutara toată noaptea, strigându-i numele în dreapta și în stânga, însă fără niciun rezultat. Era de negăsit. În cele din urmă, obosiră. Alb găsi o scobitură sub un maldăr de pământ și, cu puțin efort, făcu loc pentru a se odihni un pic acolo. Guba se strecură și el înăuntru și adormiră.

Când se treziră a doua zi, soarele strălucea cu putere deasupra lor. Nici urmă de vânt sau de viitor, dar nici de Negru.

— Și acum ce facem? zise Guba cu tristețe în glas.

— Mergem înainte, ce să facem? Am pornit pe un drum și îl vom urma până la capăt.

— Și Negru? Întrebă Guba sfios.

— Negru nu și-ar fi dorit să ne oprim. Era dorința lui cea mai mare să își recupereze vocea și să îl pună la punct pe Fricanozaur, așa că vom face noi asta pentru el, răspunse Alb cu stăpânire de sine.

Guba îl privi cu amărăciune. Nu-și putea închipui drumul mai departe fără Negru. Cine avea să îi mai fugărească prin pădure? Cine avea să-i apere sau să plutească ocrotitor deasupra lor? Însă nu aveau de ales.

— Și vântul ăsta de unde a apărut așa, deodată? Întrebă ratonul. Nu cumva... da... tot de la el... Dar, bineînțeles, el a suflat. A suflat ca să ne țină departe... să nu putem ajunge. Fricanozaurul este de vină și pentru asta. Nu-i așa? sări deodată ratonul ca un arc. Să mergem, să mergem în direcția vântului! strigă ratonul și o luă înainte cu hotărâre.

Alb îl privi gânditor, apoi o luă și el la pas în urma lui. Și, culmea, direcția din care suflase vântul era aceeași cu direcția în care se vedea soarele. Și, deși îi era greu să-l lase prietenul în urmă, nu avea de ales. Nu se mai putea întoarce acum. Și la ce să se întoarcă? La vizuina întunecată? Niciodată. Așa că merse înainte cu hotărâre.

